

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Öykü	Seni Hatırlayacağım Donald Amca	Onur Selamet	2
	Sen İyi Ol Diye	Ezgi Polat	5
	Uzun Bacaklı Göçmen Kuş	Özgürcañ Uzunyaşa	9
	Şeker Çalabilen Şen Çocuklar	Sinem Altınboğa	12
	Yatak	Ömer Can Saroğlu	15
Şiir	Kasap ve Tuhafiyecinin Ortak Paydası	H. Berna Özçelik	18
	Konum	Kaan Koç	20
	Derdime Çare Aytarım Yol	Can Küçükkoğlu	22
	Büyücü İçin Dandandan	Elif Karık	23
	Bostandaki Pırlağuş XVII	İlker Şaguj	24
	Ar Tuvaletinde Yar Koynu	Suhan Lalettayin	26
	Plus Belle Qu'une Poubell	Onur Bayrakçeken	28

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 13
Kasım 2017
Yıl: 4

Kapak Resmi:

Gürkan Özer

Bilet:

Dört Lira

İç Çizimler:

Emre Öksüz
Selin Tahtakılıç
Gürkan Özer
Onur Akkiriş
Duygu Tanrıverdi

Makinistler

Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgürcañ Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise

1. Yük Treni
2. Çufçuf Dansı!

SENİ HATIRLAYACAĞIM DONALD AMCA

Onur Selamet

“Bak o ördekleri havuzun ortasına ben çağırmadım ve ben kovalamayacağım. Senin şu tek bacaklı, ucube heykeline sığınarak duruyor olmaları umurumda değil. Hayattan zevk aldığım tek şey arada bir havuza girip serinlemek. Sonunda bu keyfi paylaşabileceğim üç beş dost edindim. Kışkandığımı açıkça görebiliyorum. Yazdığın o sıkık mektubu okumamış olmayı dilerdim. Kuş gribi, öyle mi?”

Vakvak sesleri seni huzursuz ettiyse ne âlâ. O kadar istekliysen gel ve onları kışkırla. Ama bana mektupla ültimatı vermemi kes artık. İnan yazdıklarınla sadece kâğıttan gemi yapıyorum. Kullandığın ucuz mürekkep havuzda çözülüyor. Sayende sudaki demir oranı yükseldi. Kemiklerim için iyi. Senin içinse kötü haber. Ya beni görmeye gel ya da benimle iletişimi kes. Tabii cesaretin varsa.”

Mektubum işte bu sözlerle alev aldı. Kız kardeşim her şeyin en iyisini bildiğini düşünüyor, ama artık devir değişti. Ölmeden önceki son gösterimde yalnız kalmayacağım. Çok büyük bir parti vereceğim. Barbekülü.

Konuklar çıldırarak. Yaban ördeklerim akıllarını başlarından alacak. Partinin gözdesi, kız kardeşimin seksen dokuzuncu yaş günümde havuzun ortasına diktiği tek bacaklı ucube değil, benim evcil dostlarım olacak. Misafirler sucuk kokan ağızlarıyla bunca hayvanı nasıl beslediğimi soracaklar, koca sürüyü doyurmak güç olmalı.

Ellerimle, diyeceğim. Buruş buruş ve damarlı ellerimi havaya kaldırırken bir yandan da kalabalığın şaşkın bakışlarını aşağılayacağım. Hanemde her işi kendim yaparım.

Birisi hariç, birisi hariç her işi kendim yaparım.

Sonra yaşımdan beklenmeyen bir çeviklikle çaldığım ısıklık uzun gecede yankılanacak. Hayvanlar yükselip bahçedekilerin üzerine doğru pike yapacak. Neşeyle karışık korku yüklü birkaç çığlık duyulacak. Ay ışığının altındaki dev şölenim kısa süreliğine karanlık kanatlar altında kalacak. Konuklarım gölgelerin arasında gerçeği görecek. Akıllarına düşen soru işareti canlarını sıkacak. Eve gidip emin olmak isteyecekler.

O sırada perdeli ayaklar suya geri dönecek.

Heykelimin güzelim suratına huşu içinde sıçıp bana bakacaklar. Onlar artık bir bütün. Şüpheli bakışlar çimenlere yapışacak. Yatmadan evvel bahçeyi güzelce sulamayı akıl edeceğim.

Hadi.

Paketlediği sucuk ekmeklerle evimden erken ayrılanları not edeceğim. Gelecek nesillerin bu çakalları tanınması lâzım. Gece nihayete erdiğinde, yıllar sonra ilk defa kendi döşegim dışında bir yerde uyuyacağım. Su yatağım havuzun derinliklerine yelken açacak.

Ertesi sabahı düşleyeceğim. Kardeşimin boş yere yumruklayacağı zavallı kapımı. İşleri her karıştırmışta bana gelir ve olmayacak sözler sarf eder. Bu kez *sözler* olmayacak.

Gece boyunca heykelle konuşacağım. Ona bütün o ördekler için teşekkür edeceğim. Küçük ve çocuk. Heykel yanı. Çocuk heykeli. Benim hiç oğlum olmadı. Kardeşim buna müsaade edemezdi. Ufak sırrı benimle toprağı boylasın istedi. Bronz heykelin sürekli yere bakışı da bundan belki. Keder. Başındaki kepin içinde solucanlar varsa şaşırmam. Ben solucanlarımı şapkamda taşırdım.

Tek ayak üstünde durmak zor olmalı. Üç haftadır orada ve hiç yorulmadı. Ya da kardeşim ondan yorulmamasını bekledi. Acımasızca. Ama bu kızın huyu böyle. Hayatım boyunca benden beklediği de benzer şeylerdi. Şu heykeli iki ayaklı yapabilirdi. Bugüne dek yapabileceği o kadar iyi, -en azından *normal* şey vardı ki... Yapmadı.

Onun yerine evimin bahçesini taştan ve bronzdan soytarılarla donattı. Hepsisi de el emeği. Yirmi yılda bir yenisini yapıp gönderir, sağ olsun. Şu heykeller yalnız benim bahçemde olsa yine iyi.

Onlar her yerde. Kız kardeşimin dokunuşu bütün ülkeyi sarıyor. Kendisine engel olacak kimse yok.

Cama kafa atıp duran sinek son saatlerimi düşünmemi engelliyor. Hayvanı fark edince bahçeden gelen testere seslerini de yeniden duymaya başlıyorum. Susmuyor. Susmasını hiç istemiyorum. Günlerdir sürüyor.

Hadi.

Sineği perdenin arasından dışarı yollamaya çalışıyorum, inatla çıkmıyor. Hayvanı avucumun arasına alıp dışarı fırlatıyorum.

Camı kapattığımda testere sesleri de kesiliyor. Neredeyse hazır olduğunu biliyorum. Bahçeye şöyle bir göz atsam havada uçuşan kanatların arasından çekik ve çiviler göreceğim. Testere, dişlerini kaşıyor. Tahta şekilden şekle bürünüyor. Kardeşimin gözleri kör, canı sıkkın.

Ördekler ortalığı karıştırıp duruyor. Donald Amca'nın torunları benim için geldi.

Az zamanım kaldığını biliyorum. Sabah bütün konuklarıma davetiye göndermekle iyi yaptım. Onlara büyük sırrımı açıklayacağımı söyledim. Bu devirde kimse iyi yemek ve eğlenceli sohbet için bahçenize misafir olmuyor.

Televizyonu açıyorum. Kardeşim devasa bir heykel açılışında konuşma yapıyor. Sürekli büyüyen şehrin yeni eserlere ihtiyacı olduğundan bahsediyor. Dünyanın keşmekeşini çekilebilir kılan tek şeyin artistik bir bakışla şekillendirilmiş ruhlar olduğundan bahsediyor.

Muhalefetin eleştirilerine gülerek cevap veriyor: "Heykellerimiz beyefendileri huzursuz ediyormuş! Şaşırdık mı? Eşşek hoşaftan ne anlar?!"

Eskiden böyle kaba değildi. Hayatında hiç eşek görmediğinden de eminim.

Muhalefet huzursuz olmakta haklı. Ama ötesine geçemiyor. Ötesine geçen kişi ben olacağım. Bunca yıllık sessizliğimi bozarken tarihe tanıklık edeceksiniz.

Hadi.

Testere sesleri yeniden duyulur oluyor.

Zamanı ileri saran düğmeye basıyorum. Yaşlanınca açılan maharetlerden en güzeli. Şimdi şölenin ortasındayım. Arka bahçem tıklım tıklım. Herkes sucuk ekmeğini almış, birasını yudumlarken ördeklerden bahsediyor. Gülüşüyorlar. Her şeyin farkındaymış gibi gülüyorlar.

Midem bulanıyor. Onlar bana ait ve onlarla eğlenmelerine izin vermeyeceğim. Hayvanlardan biri, tek ayaklı çocuğun kafasına tünüyor. Cüretkâr hareketleri kalabalığın alışkanlıklarını zedeliyor. Davetlilerimin evlerindeki heykellere neredeyse taptıklarını iyi biliyorum. Onların yontularına ördek tüneyecek olsa, akşamına özel harekât kapılarını kırar.

Akışı sekteye uğratamazsınız.

Akışın ağzına sıçacak olma fikri parmaklarımı donduruyor. Orkestra şefini andıran ellerimi havaya kaldırıyorum. Islıgım bahçede yankılanıyor. Ördekler havada. Telaş. Kırılan bira şişeleri. Cızırdayarak devrilen mangal.

Ördekler kalabalığın tam üstünde. Nasıl oluyorsa oluyor, havada sabitçe durmayı başarıyorlar. Gövdeleri parıl parıl, güvercin gibi gurluyorlar. Göğüslerine cızırdayan bir görüntü iliştiriyor, renksiz. Kız kardeşimi deri koltuğunda otururken görüyoruz. Daha yeni sucuk ekmek yemiş gibi dişlerini kürdanla karıştırıyor. Karşısında yüzlerce görüntü. Evler, parklar, bahçeler, yatak odaları... Heykellerin gözünden. Ekranlardan biri karıncalı.

Benimki.

Ördek boku direniyor.

Hayvanlarım suya geri döndüğünde beklediğim infiali konuklarımın yüzünde göremiyorum. Evinize gidin, diyorum. Gidin ve heykellerinizi yıkın.

Karışık kafalarla bana bakıyorlar. Elime aldığım süpürge sapıyla yakınımıdaki misafirleri kışkırtıyorum. Önce nazikçe, ardından kabalaşarak.

Bahçemden çıkar mısınız? Lütfen. Kapı orada, evet. Sırayla, itişmeden. *Hadi*. Gitsenize lan! İndirsenize camı çerçeveyi ve taşı tuğlayı. Kodumun heykellerini eritip çirkin karılarınıza kolyeler armağan etsenize! Çocuklarınıza heykel kafalarıyla nasıl futbol oynanır öğretsenize! Bowling salonlarına devrim getirsenize. Değiştirenize lan bi' şeyleri!

Hanenizdeki mahremiyet hayaletini yeniden diriltsenize!

Gidiyorlar. Frankenstein'in Şatosu'na yürüyen köylü öfkesi görmeyi beklerken şaşkınlıktan altlarına yapan bir avuç kasabalı görüyorum. Keyfim içice kaçıyor.

İrmak akmaya devam ediyor.

TAK.

Bahçe kapısı kapanıyor. Karanlıkta dostlarımla birlikteyim. Sucuğun dibini kimler sıyırdı göremedim.

TAK.

Tahtalar hazır. Hanem kurulu cep saati. Zembereğim seğiriyor.

Su yatağıma uzanmadan önce heykelimin yanına gidiyorum. Yüzündeki pisliliği elimin tersiyle silip ona bakıyorum.

Dudaklarımı okuyabileceğini biliyorum. Söyleyecek tek sözüm oluyor: "Senden nefret ediyorum."

Hayvanlardan biri sinirli vak-vaklar eşliğinde heykelin kafasına konuyor. Biraz ıkınıyor. Zorlandığı için benden nefret ettiğini hissediyorum. Sıçmayı başardığında pislik çocuğun gözlerine doğru akıyor. Ördek havada yeşil tüyler bırakarak suya dönüyor.

Şişme yatağıma uzanırken heykelimle yapmayı planladığım konuşmalardan feragat ediyorum.

* * *

Siz hiç tan vakti gagalanarak uyandırıldınız mı? İnsanı özel hissettiriyor. Yatağımdan atlayıp havuzun kenarında beni bekleyen *dostumun* yanına yüzüyorum. Kendi tabutuma sırlıslıkla uzanacağım hiç aklıma gelmemişti. Söylenecek halim yok. İçine girerken ördeklerimin iççiliğiyle gurur duyuyorum. Gerilen iplerin sesi kulaklarımda. Bir grup ördek tabutun önüne sıralanmış. En az Noel Baba'nın geyikleri kadar fiyakalılar.

Hediye yüklü samimiyetsiz bir kızak yerine sakince uyuyan bir ölüyü, beni, taşıyorlar. Uzaklara. Cenazemi asla gözlenmeyecek o saklı yere götürecekler. Tabut havalandığında yerimden son kez doğruluyorum. Çocuğu görmem lâzım.

Bütün o ördekler için sessiz teşekkürümü duymasını umut ediyorum. Solucan dolu şapkası gağalı dostlarımı cezbetmiş olmalı. Son günlerimi gizem içinde geçirmekten memnunum.

Kabullenmek huzur veriyor.

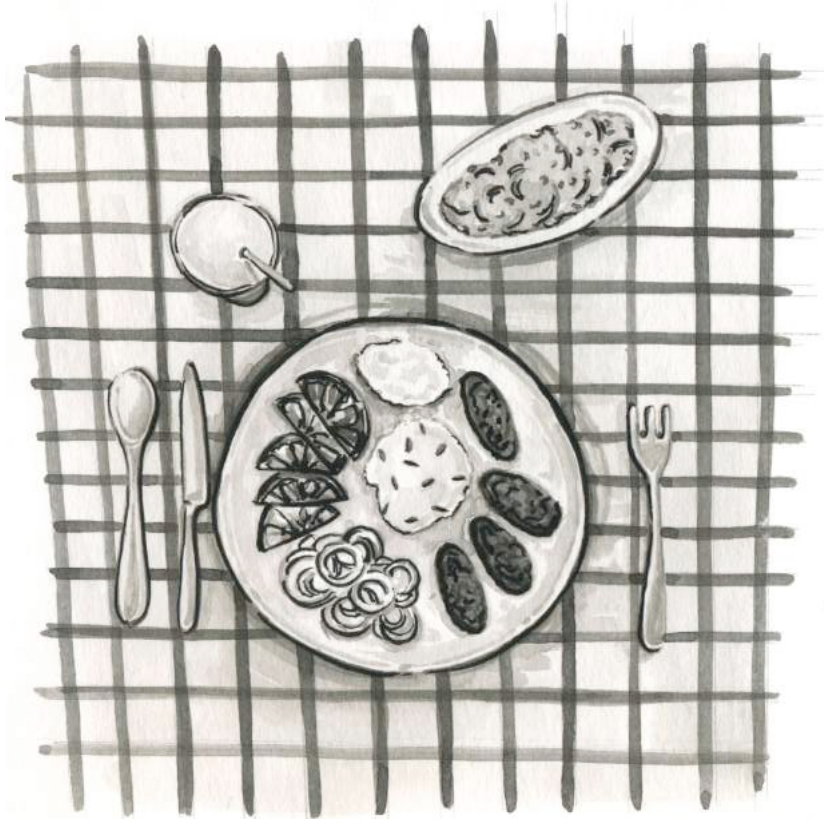
Doğan güneş ıslak bedenimi tatlı tatlı kurutmaya başlıyor. Yavaşça yükseliyoruz. Huzurla tabutuma uzanacakken gözüm yeryüzüne takılıyor. Komşum arabasına bağladığı halatla bahçesindeki heykeli indiriyor. Yan arsada Baltalı İlahlar yontulara savaş açmış. Kentin çeşitli yerlerinden dumanlar yükseliyor. Kaos yaşlı kalbimi tekletirken aklımda sadece kız kardeşim var.

Veda hediye bayılacak. Onca sucuk ekmeğin boşa gitmediğine seviniyorum. Yükselen güneşe doğru uçmaya devam ediyoruz.

Tek ayaklı çocuğun kahkahası içimi hayatla dolduruyor. Bir anlığına yüz yıl daha yaşayacağım sanıyorum. Son nefesimi verirken solucanlarım ve ben, huzur içindeyiz.

SEN İYİ OL DIYE

Ezgi Polat

İlk on beş dakika ücretsiz. Beş lira otopark parası vermeyeceğim diye havalimanının dışındaki otoyolda sağa çekip aramamı bekler. Arabadan iniyor annem. “Prensesim hoş gelmiş.” Sarılışında tuhaf bir samimiyetsizlik var sanki. Saçlarını uzatmış, daha koyu bir renge boyatmış. Yıllardır Tansu Çiller ile Lady Diana arasında gidip geliyoruz. Valizin kıcında o, başında ben, atıyoruz bagaja. Arabanın içi leş. Kauçuk paspasların arasında ekmek kırıntıları, yerlerde içi terli birkaç pet şişe, konsol toz içinde. Baksan dışarıdan gıcır gıcır, günışığında kara tüyleri kaygan, parıltılı, dörtnala bir at. Sigara kokusunu uçursun diye camı indiriyorum. Emniyet kemerleri koltukların ardından dolanmış. Bu da bir şey. Ben çıkarıp usulünce takıyorum. “İyi düşünmüşsünüz,” diyorum, “kaza olursa koltuklara bir şey olmaz böylece.” “Ötüyor, şuradan şuracığa gideceğiz zaten,” diyor. Sanki uzun yola gitsek takacak. Bütün yaz bu cehennemde, bu insanlarla ne yapılır.

“Eee, ne var ne yok,” diyor.

“Aynı bildiğin gibi.”

Öyle değilmiş gibi bakıyor yüzüme.

“Zayıflamışsın sen bir kere. Kafan kaşık kadar kalmış.” Sırrımı anlamış, o kanıtlamadan evvel itiraf edeyim istiyor. Bu işi güzellikle çözelim dercesine gözlerini üzerime devirmiş. Birazdan kırmızı-mavi tepe lambasını arabanın tavanına geçirip sirenleri öttürecek. Uyuşturucuya başladım, desem. Alıyorum, satıyorum, içiyorum. Ne de olsa dram arıyor. “Yola bak,” diyorum, “kaza yapacağız. Hep aynı şeylerden bıkmadın. Kilo vermedim üstelik, aldım.” Ama o senaryoyu çoktan yazdı, alternatiflerini bile. Olsun.

Sağ elini bacağının üstüne koyuyor. Dizindeki kot şortu yukarı sıyrılmış, yeşil-mavi varisleri, yaşlı bir ağacın sarmaş dolaş kökleri gibi derisinden fıskırmış, şişkin. “Çok şaşıracaksın,” diyor. “Manyak binalar yapıldı, çok gelişti bizim oralar.” Hiç sanmıyorum. Metropolde yıllardır üniversite okuyan insanı salak bir kasabanın neyi şaşırtabilir ki.

“Dükkânların inşaatı da bitti sayılır. İstersen bir uğrayalım eve geçmeden, gezdireyim seni.”

“İnşaat mı gezeceğiz anne?”

“Bizim inşaatımız.”

"Ne diye beton gezeceğiz anlamıyorum."

"Kim olduğunu, nelere sahip olduğunu hatırlar da kendi değerinin farkına varırsın biraz."

"Kimmiş ki?"

"Salaksın sen. Karakolun, sağlık ocağının toprağını bile senin büyükdeden bağışladı, şimdi hiçbiriniz geçmişinizin kıymetini bilmiyorsunuz. Dünyadan haberiniz yok. Sizin burun kıvırdığınız yerleri havada kapacak çok insan var."

"Anne bırak artık şu saçmalığı. Yine başlama. Senin köyündeki arsalardan kime ne? Banka kredileri olmasa cebinde metelik yok."

"Sen ne anlarsın. O kredileri herkese verdiklerini mi sanıyorsun? Yarın bir gün ben öldüğümde kiralari toplarken de böyle konuşabilecek misin bakalım."

Gülüşüyor, koltuğa gömülüyorum, "O zamana kadar hepsini satmazsan bakarız." Kaşları çatık, dikiz aynasına bakıp arkadaki selektör yapan araca saydırıyor, orta şeride kayıyor,

"Sen hâlâ o çocukla görüşmüyorsun değil mi?"

"Üfff... Yeter artık anne, tamam, birazını da başka bir güne sakla."

Göbekten dönüyoruz. Kasabanın girişindeki reklam panolarında yeni belediye başkanı, çaprazında Ankaralı, sarışın, yerel bir şarkıcı. Tam buranın erkeklerine uygun bir seçim. "Bakarsın konsere biz de gideriz," diyor. "Bakarsın gitmeyiz," diyorum sesinin akışını taklit ederek. "Biraz insan içine çıksan ölür müsün?" Çıkmak isteyeceğim yerlerde değilim. Belki de öyle bir yer yok artık, bilmiyorum. Kahvenin önünden geçerken yavaşlıyor, direksiyona yapışıp içeri bakıyor. "Bana kahvedeyim, dedi burada yok bak." Gene kavga edilmiş belli ki. Onların tantanasını çekecek halim yok. "Köfte yemeye götürüyem seni acıkmışsındır," diyor lokantalara giden yola saparken. Köşede kir pas içinde dilenci çocuklar. Orayı gösteriyor, "Bak, görüyor musun? İyice dadandılar, bak gör, her yerdeler artık. Burada daha önce hiç böyle bir şey gördün mü sen."

"Ne yapsınlar."

Kaşları çatık bana dönüyor, "Eskiden böyle miydi? Şimdi cirit atıyorlar, senden benden iyiler, bakma sen." Parmaklarım istemsizce dudaklarımı örtüyor, konuşmak istemiyorum. "Biz onlara bir fırsat sunduysak," diyor, "bunu kötüye kullanmak zorunda değiller. Bekâriyla evlisiyle bütün erkekleri ayarttılar. Türk kadınları şöyle böyle diye laf yayıyorlarmış sağda solda. Kozmetikçiden, iç çamaşırcıdan çıkmazlar. Bu sıcakta suratlarında on kilo makyaj, gözlerinde kara sürmeler, fattan fattan geziyorlar ortalıkta."

"Abartma anne, yani sizin erkeklerinizi bilmesem..."

"Söyler misin peki küçük hanım, bu değirmenin suyu nereden geliyor?"

"Anne kapatalım bu mevzuu."

"Kapatalım ya, kapatalım tabii, kara sarı, bulamaç gibi bir nesil kapımızda, benden söylemesi."

"Durdurur musun arabayı?"

"Ne var, yalan mı, eskiden böyle miydi, herkesin yeri belliydi."

"Anne tamam kes artık."

"Senin hayatını kurtarmak için bunca yıl didineyim, sen gel bana elin Suriyelileri için afra tafa yap. Yarın senin yerini yurdunu elinden alırlarsa o zaman görürsün dünya kaç bucak. Okuyorsunuz ama boşa. Bak bakalım kendi ülkelerinde böyle mi geçiniyorlar."

"Kendi ülkelerinde ölüyorlar anne."

Suratı kıpkırmızı. Arabadan inip hızlıca iki çocuğun dilendiği köşeye gidiyorum. "Aç mısınız," diyorum çocuklara, "yürüyün köfte yiyeceksiniz." Önce aval aval bakıyorlar suratıma, anlamadıklarına eminim. Sonra, "Tamam," diyorlar. İşaretlerle anlatarak kaldırıyorum onları yerinden. Ellerinden tutup arabaya götürüyorum. Normalde olsa yıkardı ortalığı, çarşıda ancak dişlerini sıkabiliyor. "Ne yapıyorsun kızım. İyice şaşırdın mı?" "Hadi gidelim," diyorum, "Onlara ben ısmarlayacağım." Arabayı çalıştırırken boğuk bir sesle homurdanıyor. "Benim paramla bana artistlik yapacaksın ha, ne âlâ memleket. Boşa okutuyorum ben seni."

Tekerler mıcirlara gömülüyor, duruyoruz. Çocuklar şaşkın şaşkın peşimde. Lokantadan yayılan kokuları içlerine çektikçe yüzleri gülüyor sanki. Masanın başında, dikiliyor, sesi titrek, "İki çift laf da mı edemeyeceğiz rahat rahat," diyor, "yaptır ekmek arası, yiyerek gitsinler işte." "Geçin çocuklar şöyle," diyorum masaya doğru sırtlarından iterek. Karşılıklı oturuyorlar duvar dibine, birinin yanına geçiyorum ben de. Annemin yüzü pancar. Bitişliğimizdeki masaya, çaprazıma oturuyor. Garsona, "Çocuklara birer porsiyon köfte yaptırver ablam, ortaya da piyaz," diyor. Garson gider gitmez, "Anne şuraya gel," diyorum, "Ne yapıyorsun orada allah aşkına." Dik dik bakıyor yüzüme, dudaklarını yalayıp deviriyor gözlerini. Az sonra lokantanın sahibi İsa uğruyor yanına.

"Nasılsın Süreyya Abla?"

Başını sallıyor annem, bir şey olmamışçasına gülüşüyor, "Kızım geldi üniversiteden, köfte yedireyim dedim."

"Gözün aydın abla. İyi yapmışsın. Aldı mı çocuklar siparişi?"

"Aldılar, aldılar."

"Sen niye buraya geçtin?"

"Ben tokum sigara içeceğim, çocuklar rahatsız olmasın yemek yerken."

İsa bizim masaya bakıyor, çocukları işaret

ediyor gözleriyle.

“Benim kız pek hayırseverdir, sevaptır dedik, sıcağın bağırında zavallılar.”

Başıyla onaylıyor İsa, “Öyle tabii, yazıktır. Tabanı bir köfte değil mi bunun. Ama tabii bir köfteyle bitse...”

“Bitmeez,” diyor annem iki yana sallanıyor. “Elini verirsin kolunu isterler.”

Garsonlardan biri İsa'ya sesleniyor. “Afiyet olsun size, ben içeriyi kolaçan edeyim,” deyip uzaklaşıyor.

Karşımdaki dev vantilatörden fışkıran su zerrecikleri tenimde, ferahlıyorum. İyi buluş. Masaya gelen maydanozlardan ağzıma bir dal atıp sürahideki ayrıntı bardaklara boşaltıyorum. Çocuklar tırnak pideyi tıktırıyorlar ağızlarına, arada birbirlerine gülüyor, bir şeyler söylüyorlar. “Ekmele doyummayın karnınızı, köfte gelecek.” Önce öylece bakıyorlar yüzüme, yanımdakinin elinden ekmeği alıyor, içeriyi işaret ediyorum, “Tamam,” diyorlar bir ağızdan. Masa örtüsünün üzerindeki cama bir karasinek konmuş, iştahla ön ayaklarını birbirine sürüyor. Annem çaprazdan sinsi sinsi bana bakıyor, göbeğinin katına dayadığı kolu öbür kolunun dirseğini destekliyor, parmakları dudaklarının üstünde. Bana doğru eğilip bir şey söyleyeceği anda garson giriyor aramıza, köfteleri getiriyor.

Küskün bakışları üstümde, yazıklar olsun dercesine başını sallıyor. “Ben çocukların durumuna üzülüyorum sanki. Şu yaptığın hareketlere bak. Ama herkes yerini bilecek. Benim tek dediğim bu.”

“Tamam o zaman. Üzülüyorsan niçin küsüp orda oturuyorsun.”

“Yemeyeceğim ben aç değilim.”

“Çocuk yapmaz şu yaptığını.”

Omuz silkiyor, çayını içiyor. Masada ne varsa süpürüyoruz.

Kasaya doğru giderken çocuklar peşime düşüyor ama annem masanın köşesinde engelliyor onları. Eliyle kışılıyor, “Hadi çocuğum hadi, doyduysanız işinize bakın.” Çocuklar bana gülümsüyor, başları eğik, avuçları göğüslerinde, “Şükran,” deyip gidiyorlar.

Kapıyı açıyor. “Bakalım mı?” Sesi mesafeli. Yine de planından caymayacak. “Tamam, bakalım,” diyorum mecbur. Lokantanın beş yüz metre ilerisindeki binanın önünde duruyoruz. “İçeride daha bitmedi,” diyor, “klozetleri, duş tekneleri, aynaları takılacak. Nasıl?” “Güzel olmuş,” diyorum. Pencerelerin çerçevelerinde mavi yazılı bantlar duruyor daha. Cart cart söküyorum içimden. “Güzel oldu tabii ya,” diyor, “yarın bir gün bunlar hep sana kalacak. Bak sana ne göstereceğim.” Arabayı çalıştırıp beş yüz metre kadar ilerliyoruz. Parmağıyla beş katlı evin üçüncü katını gösteriyor, “Senin harçlığını bu daire ödüyor. Fuat en son buraya ballı bir kiracı buldu. Ondan öncekiler öğretmendi, yeni

evli çok şeker bir çift. Yüz lira aşağısına razıydık ama şimdi üç yüz lira fazlaya kiralamış. Daha yeni. Kim olduklarını ben de bilmiyorum. Hepimiz sen iyi ol diye uğraşıyoruz yani. Fuat amcan da ilgileniyor, sağ olsun. Onu pek sevmiyorsun ya...”

“Sevemiyorum anne, böyle bir adamla nasıl evlendiğini hâlâ aklım almıyor. Seninki attan inip eşeğe binmek, başka bir şey değil.”

“Öyle deme. Kolay mı bir başına bunca şeyin hakkından gelmek. At dediklerini de gördük, hani nerede şimdi. Dört nala keyfinde. Okulun bitti sayılır, bir de yuvanı kurduğunu göreyim yeter bana. Yaşayacağımız kadar yaşadık. Seni garantilediğim gün ölsem gam yemem artık.”

Garantilemese keşke. Keşke ruhsuz bencilin teki olsa. O zaman belki hata yapma lüksü onda değil bende olurdu. Ama şimdi, bana adanmış hayatı yanlışlarının kalkanı.

Kontağı kapattı. Kapısını açtı. “Hadi gel, yeni kiracımıza bir merhaba diyelim.”

“Ne gerek var,” diye homurdandım ama dinlemedi bile. Yolun karşısında bekliyor. Eski bir anahtarla dış kapıyı açıyor. Anahtarlığı kaplumbağadan, hayvanın başı kırılmış, kuyruğu dışarıda. İçeride boya kokusu. Boğazım kuru, yanıyor. Tam kapıyı kapatacakken, “Bırak açık kalsın, havalansın,” diyor. Çekiştiriyorum. “Ne yapacağız orada. Hadi boş ver, eve gidelim artık.” “Ammma yabanisin,” diye söyleniyor. “Kiracılarımızla tanışacağız. Ne var bunda.”

Kapıyı bir kız çocuğu açıyor. Başını okşuyor annem, “Annen yok mu fıstık,” diyor. Çocuk boş boş bakıyor bize. Kapıda yeni birilerini gördüğü için heyecanlı ya da mutlu değil. Koridordan bir kadın sesi geliyor, “Akda...” Sonrasını pek anlamıyoruz. Terliklerinin tabanlarına yapışıp ayrılan topuklarının şıptırtısı yankılanıyor koridorda. Annemin yüzü boz, bana bakıyor. Kadın çok genç. Belki benimle yaşıt. İri yarı vücudu siper oluyor kapıya. Sürmeli gözlerinin içinde gözbebekleri, namlunun ucundan hedefe atılacak birer mermi. Kocaman, kapkara. Üstündeki elbiseyi gözüm bir yerden ısırtıyor sanki. Haki yeşil, şile bezinden yazlık bir elbise. Sahanlık serinliyor birden, bizi yerimizden sıçratabacak bir çarpma sesi yankılanıyor apartman boşluğunda, bir şangırtı. Çocuk yere yatıp başını kollarının arasına alıyor, dizlerini iyice çekiyor göğsüne. O kapandıkça kollarımdaki tüyler dikleşiyor. “Gidelim şuradan,” diyorum anneme. Kadın, çocuğu omuzlarından tutup kaldırıyor, kendine yapıştırdıncaya açılan aralıktan girişteki erkek ayakkabıları görünüyor. Annem kontrolsüz, öne atılıyor. Çocuğun üzerinden içeriye uzatıyor başını. Kadın çocuğu kucaklayıp kapıyı kapıyor yüzümüze, annemi gerisingeri itiveriyor. “Bir kez olsun beni dinlesen ölürsün değil mi? Sana buraya

gelmeyelim demiştim,” diyorum. Az evvel annemin omzundan kayan çantasından saçılmış ıvır zıvırı topluyorum. “Pes. Akıl karı değil şu yaptığın.” Gzn diktiği yerden ayırıp güçlükle soluk alıp vermeye başlıyor. Sinirle ısıyor dudaklarını: “Kes sesini.” Gözbebekleri güneşin altında rengi solmuş bir kumaş parçası. Gzkapağının birinde küçük, siğile benzer bir çıkıntı. Daha önce görmediğim. Kolumu koluna dolayıp çekiyorum onu. “Hadi,” diyorum, “biri görmeden gidelim buradan.” Ellerini önünde uzatmış parmaklarına bakıyor. Kadın kapıyı ilk seferde kapatamamış anlaşılan. Kanı çekilmiş sıranın beyazlığını, etrafındaki şiş kızarıklığı fark ediyorum. Eti zonkluyor karşımda.

Sanki sıkışan el benimki. Parmaklarımdaki kan çekiliyor birden, tarifsiz bir uyuşukluk. Ellerini avuçlarına koyup, “İyi misin?” diyorum. “Arabanın anahtarlarını çıkar çantamdan,” diyor çatalı bir mırıltıyla, “Eve kadar sen kullanacaksın.” Cam kırıklarını eze eze çıkıyoruz apartmandan. Demir kapıyı çekiyor, elimi daldırıyorum çantaya. Kaplumbağanın kırık başı avucumda kalıyor. Belki yapıştırabilirim diye bir heves cebime atıp tırnaklarıma yerleşen ağırlığa bakıyorum. Diplerine kadar girmiş kırıntılara. “şu camcıyı da ara,” diyor. “Benim telefonumda kayıtlıydı numarası. Gelsin taksin kapının camını. Annem sonra verecekmiş dersin.”

UZUN BACAKLI GÖÇMEN KUŞ

Özgürcan Uzunyaşa

İki kanepa, iki koltuk, karşısında bir televizyon, ortada camlı uzun bir sehpa. Sahnenin sol tarafında bir konsol. Üzerinde tavandan asılmış bir duvar saati. Seyircilere bakan bölümde yine tavandan asılmış iki pencere pervazı. Duvarların olması gereken yerler tül perdelerle kapatılmış. Arkası belli belirsiz görünüyor. Üzeri çiçekli muşamba ile örtülü bir yemek masasında, KİRACI küçük bir tabaktan erik yiyor. Önünde bir gazetenin bulmaca sayfası. Ağır ağır bulmaca çözüyor. Odada hiçbir dağınıklık yok. Her şey yerli yerinde.

KİRACI

Neden her zaman eski Türkçedeki kelimeleri soruyorlar acaba? Ya da Arapçasını, Farsçasını. Uzun bacaklı göçmen bir kuş, altı harfli. İlk harfi L.

EV SAHİBİ girer. Elinde bir tencere vardır.

EV SAHİBİ

Huu! Kimse var mı?

KİRACI

Buyur buyur, hoş geldin abla, nasılsın?

EV SAHİBİ

Allah'a şükür. Sen nasılsın? Fasulye yapmıştım da sana da getireyim dedim. Bekâr evinin halini biliriz biz de çocuk okuttuk.

KİRACI

Teşekkür ederim abla. Alayım ben onu.

EV SAHİBİ

Tavaya koy da ısıt. Hepsini bir ısıtma bozulur sonra.

KİRACI

Tamam.

EV SAHİBİ, pencere pervazına yaslanıp, pencereyi açar. Yukarı doğru bakarak bir sigara yakar.

EV SAHİBİ

Gelmemiş seninkiler hâlâ. İki gün oldu.

KİRACI

Üç gün oldu aslında. Her sene 15 Mart'ta gelir, 15 Ağustos'ta giderlerdi.

EV SAHİBİ

Ha ben bugün 17'si sanıyorum. Valla emeklilik böyle işte komşum. Her günün bir. Bitmeyen gün.

KİRACI

En güzeli.

EV SAHİBİ

Ne güzeli ablam? Benim gibilere iş vereceksin. Temizliğe falan mı gitsem diye düşünmedim değil ama bu yaştan sonra da çekemem milletin pislüğünü.

KİRACI

İhtiyacın yok be ablam. Al kiranı otur işte.

EV SAHİBİ

Kira veriyor sanki öküz.

KİRACI

Duydum.

EV SAHİBİ

Duy diye dedik zaten. Kaç ay oldu, gelmiyorlar işte!

KİRACI

Abla sana dedim, amca da söylemişti, 15'inde gelir 15'inde giderler.

EV SAHİBİ

Hani 15'i. Üç gün olmuş. Gelen giden yok.

KİRACI

Uzun bacaklı göçmen bir kuş, baş harfi L.

EV SAHİBİ

Millet kira parasıyla yeni ev alır. Biz bir de kiracı besliyoruz.

EV SAHİBİ gitmeye yönelir. KİRACI masasından kalkıp kolundan tutar ve tekrar pencereye getirir.

EV SAHİBİ

Ay bırak manyak.

KİRACI

Bak abla bak. Yuvalarına bak, dökülüyor. Belki tamir etsek...

EV SAHİBİ

Sen nasıl doğabilimcisin? Hayvanın yuvasına dokunursan gelmez bir daha.

KİRACI

Gelecek, gelecek ben inanıyorum.

EV SAHİBİ

Sen inan daha, inanmak sana para getirecek zaten. Başka leylek mi yok oğlum ülkede? Git Kuş Gölü'ne git, niye buradasın ki sen?

KİRACI

Bu kuşlarla ilgili değil. Köylerle ilgili.

EV SAHİBİ

Başka köye git o zaman aman. Vallahi çağıracağım polisi en sonunda.

KİRACI

Sana diyorum ama, evini çekim için kullandığımız zaman var ya o aylık kirayı sen bir günde...

EV SAHİBİ

Ay bırak çekimi falan. İstemiyorum çekim falan yeter. 300-500 umurumda değil artık. Ya birikmiş kiranı ver ya çek git artık. Aa yeter seninle mi uğraşacağım ben?

KİRACI

Geçen sene amca bana iki ay müsaade etmişti. O zaman telefonla çekmiştim. O videoyu hatırlıyor musun?

EV SAHİBİ

Yok artık amca falan. Amcayla kalmak istiyorsan git mezarı yukarıda. Kal yanında. Orada da bol bol kurbağa var onları çekersin. Onların da çok

yavrusu oluyor.

KİRACI

Kurbağa yavruları hayatta kalmamaya alışıklar. İnsanlar gibi değil.

EV SAHİBİ

Leylek'in nesi insan gibi. Uçabiliyor olsam ben de beş dakika durmam burada. Giderim dağlara. Zaten sıcak basıyor çok fena. Yaylada geçiririm yazımı.

KİRACI

Ama onlar sıcağa geliyor abla.

EV SAHİBİ

Valla ben sıcaktan kaçarım. İnsanoğlu bu çamurdan yapılmış. Şeytan mıyız yanmayı sevelim?

KİRACI

Ondan değil. Bak leylekler bakamayacakları kadar yavru doğurunca en güçsüz olanı öldürüyorlar. Şunu hayal etsene, buradan pencereden bakıyoruz; bir leylek, yavrularına uçmayı öğretmeye çalışıyor. Ali Rıza Amcaların çatısına konuyor. Yavrularına oradan bağıyor. Yavrular bu üç metre mesafeyi bir atlayışta geçip uçmaya çalışıyorlar. Bir tanesi beceremiyor. Sonra anne leylek, o beceremeyeni tutuyor gagasıyla, yuvanın kenarına vura vura öldürüyor.

EV SAHİBİ

Anlatma anlatma, çektin o salak videoyu geçen sene izledik hepimiz zaten.

KİRACI

Seninle birlikte on milyon kişi daha izledi. Bu sefer bu ekipmanlarla çekersem...

EV SAHİBİ

Başlatma ekipmanından ölü yatırım o.

KİRACI

Olur mu abla?

EV SAHİBİ

Ölü tabii, hani nerede leylekler? İnsan önce bir araştırmasını yapar değil mi? Bak sana bir şey söyleyeyim. Ev sahibi ölünce kiracı evde huzursuz olurmuş. O evde kalmak istemezmiş. Öyle derler. Baktın mı hiç buna? Biliyor muydun bunu? Hiç. Yok. Cahilsiniz işte, sizin nesil böyle.

KİRACI

Huzursuz mu olmalıyım? Buradan o fotoğrafları o videoları çekmeden çıkmayacağım. Amca bana söz verdi. Ben de ona söz verdim. Bu evden o leylekler çekilecek. O leylekler görülmeden çıkılmayacak. O leylekleri anlatacağım dünyaya. Mücadelelerini göstereceğim.

EV SAHİBİ

Sen ne diyorsun kardeşim? Ev benim değil mi? Çıkacaksın. Toplan hadi. Şimdi çıkıyorsun. Hemen şimdi toplan.

KİRACI

Çıkıyorum dedim.

*EV SAHİBİ, KİRACI'nın kolundan tutup
çekiştirmeye başlar. Bir kavgaya girerler. EV SAHİBİ,
KİRACI'yı iterken yere düşerler, boğuşmaya başlarlar.
Bu sırada dışarıdan iş makinesi sesi yavaşça yükselerek
yaklaşmaktadır.*

EV SAHİBİ

Bırak beni, pis herif.

KİRACI

Sen tutuyorsun. İtme. O fotoğrafı çekmeden-

EV SAHİBİ

Sok bir tarafına fotoğrafı. Makineyi-

KİRACI

Terbiyeni bozma-

EV SAHİBİ

Makineyi sok-

KİRACI

Terbiyesizleşme abla.

EV SAHİBİ

Makineyi sok da bir tarafının fotoğrafını çek.

KİRACI

Bırak dedim manyak kadın.

EV SAHİBİ

Çık şuradan.

İş makinesi sesi sabit bir yükseklikte kalır.

*Eve bir gölge düşer. Tül perde kararır. Artık yalnızca
pencerelerden içerişi görünmektedir. Bir pervazın
altından EV SAHİBİ ve KİRACI, ellerini birbirlerinden
çekerek kalkarlar ve dışarı bakarlar.*

KİRACI

Ne oluyor?

EV SAHİBİ

Yoksa belediye mi aradın sen?

KİRACI

Bu belediye vinci ama ben aramadım.

EV SAHİBİ

Manyak. Leylek yuvasını tamir etme ayağına
belediye mi aradın?

KİRACI

Aramadım dedim be! Tamir etmiyorlar zaten
bak!

EV SAHİBİ

Sökecekler mi yoksa. Vallahi söksünler de
kurtulalım.

KİRACI

Hey! Sen! Sökmeyin onu. Leylekler gelecek.

DIŞARIDAN

Geldi geldi leylekler sen rahat ol geldiler.

KİRACI

Leylekler.

EV SAHİBİ

Farklılar.

KİRACI

Bunlar sanki...

*İkisi de gözlerini leylek yuvasından alamazlar.
Sahneye yukarıdan metalden yapılmış, birbirini
parçalayan leyleklerden oluşan içi içe geçmiş bir heykel
girer. Tül kalkar. Ev darmadağın olmuştur. Sahne
kararır. Sadece leylek heykeli kalır.*

ŞEKER ÇALABİLEN ŞEN ÇOCUKLAR

Sinem Altınboğa

2006, Yaz

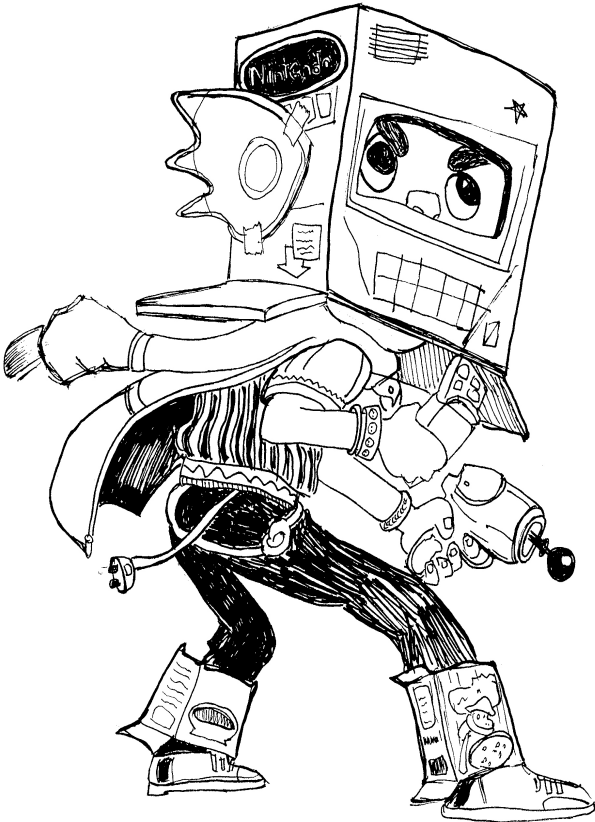
"Başka bir dünya mümkün."

Buğulu bir telaş kokuyordu sokak. Muhsin, ellerini ceplerine sokmuş, ayaklarını yere vura vura yürüyordu. Bu kokudan nefret ediyordu, üstelik böyle kokuların komşularından çıkıyor olması onu iyice şaşkına çeviriyordu. O hep sakız kokardı mesela. Niye bütün insanların meyveli sakız gibi kokmadığını düşündüğü çok olmuştu. Hatta yine bunu düşünürken şişko bir kedi tüylerini kabartarak geçti küçük adamın önünden, yaz yağmurundan payını almıştı o da. "Pis kedi" diye mırıldandı, Muhsin. "Sen ıslanmaktan ne anlarsın ki?" Sıradan bir gün ve sıradan bir Muhsin olsaydı, böyle konuşmazdı muhakkak. Belki eğilip okşardı bile pis kedinin tüylerini. Kedilerin ıslanmaktan pekâlâ anlayacağını bilirdi hatta. Fakat bugün sıradan bir gün değildi. Muhsin için en sevdiği krakerin son tanesinin yere düşerken Muhsin'de bıraktığı acı veda duygusu gibi bir gündü bugün.

Muhsin'in adı, amcasının adıydı. Bunun için hep kızardı babasına. Ona "yeni" olma hakkını vermemiş, eskinin devamı olmayı layık görmüştü. Böyle düşünüyordu, amcasının iyilik timsali olmasıyla ilgilenmiyordu açıkçası. Muhsin her şeyi iki perde görürdü. Severdi veya kesinlikle sevmezdi.

Dokuz yaşındaki bir çocuk için sevgi nedir ki? Bir oyuncakının bacağı koparsa o oyuncakı sevmekten vazgeçer, yenisini alırdı çoğu dokuz yaş. Fakat Muhsin, o oyuncakı sevdiyse onu daima severdi. Neyse, konumuz bu değil. Konumuz, Muhsin'in şu an da hissettiği karmaşa hali.

Dokuz yaşındaki genç adamı gezegenlerine yolculuğa yollamayan kurula dava açsa kazanır mıydı acaba? Hukuk kapısından da kovulacağını biliyordu aslında içten içe, bu dünyada söz hakkın olması için kaç kere ip atlamak gerekirdi? Muhsin yüz kere atlayabilirdi isteseler, aslında bunun teklifini de yapmıştı. Zaman

büyükleri anlamıyordu Muhsin'in dilinden. Gezegende yaşamak istiyordu işte! Anlamıyorlardı.

Koluna bağladığı şemsiyeyi çözdü ve yere bıraktı. Sonra aynı yere kendi de oturdu ve düşünmeye başladı. Gezegene gidemiyorsa, tek bir yolu kalmıştı. Çalacaktı!

Bu aklına aniden süzülöveren son derece çılgın düşünceyle önce başa çıkamadı Muhsin. Derin derin soluklar alarak bunu yapıp yapamayacağını hesabını verdi kendine. Mahallede şeker çaldığı günleri düşündü, Bakkal Hüseyin'den az dayak yememişti bu nedenle. Ama şeker ile gezegen bir olur muydu? Aslında teoride bakıldığında, şekerler ve gezegenler birbirlerine benziyorlardı. Hepsı yuvarlaktı bir kere, Muhsin gitmek istediği gezegenin de kahve kokulu olabileceği düşüncesiyle sarsıldı. Belki de çaldığı şekerler, ileride çalacağı gezegen için bir provaydı.

Gözlerini ileriye dikmiş, ne yapacağını düşünürken yanına oturan Mistık'ı fark etti. Mistık; on yaşında, cılız bir çocuktur. Önceleri, mahallenin çocukları Bakkal Hüseyin'in horoz şekerlerine dadanırken o köşede onaylamaz gözlerle onları izlerdi. Muhsinler top koşturur, düşer; dizlerini kanatırken o evinde, perdenin arkasında dururdu. Mahallenin burjuvasıydı anlayacağınız. Apartman çocuğu değildi belki, ağzı muhallebi de kokmazdı; ama babası hayatını adalete adanmış bir adamdı. Muhsin, onunla pek dalga geçerdi ama bir yandan takdir de ederdi onu. İçten içe hep onun gibi bir çocuk olmak istemiş, asla olamamıştı. Bazen, kıskanırdı Mistık'ı. Hiç kimse gibi olmayan herkesi kıskanırdı Muhsin. Kötü adamları, dünyaya barış getirmek için koşup duranları... Farklı olan herkesi işte... Hayatın kurallarına boyun eğebilen insanları kıskanırdı. O iki kuralı sırtına atsa, üçüncü de yeri boylardı. Sonra bütün kuralları silkelere koşmaya başlardı! Tekrar bir kurala boyun eğmek zorunda kaldığı ana kadar...

Mistık'ın sesi kulağını doldurdu: "Ne düşünüyorsun Muhsin?"

Muhsin, cevap vermedi zira aklında bir sürü düşünce kovalamaca oynuyordu.

"Muhsin!" dedi, yüksek sesle Mistık. "Konuşsana, ben senin ağabeyin sayılıyım."

Toprağın izlerini yağmurla her yere damgaladığı bugün de çamur olmuş ayakkabılarına gözünü dikti Muhsin ve yanıtladı: "Gezegen çalacağım."

Mistık'ın sesi çıkmadı. Sanki sokaktaki arabalar sustu. Karşiki binadan halı silkeleyen Fahriye Abila bile vazgeçti her gün aksatmadan yaptığı mühim görevinden. Her yerde Muhsin'in gezegen çalacağı haberi yankılanır gibi oldu.

Hiçbir yerde yankılanmadı aslında. Muhsin ve Mistık'ın kalpleri hariç tabii.

"Ne diyorsun sen oğlum?" dedi Mistık, kendinden bekleneceği gibi. "Hapse atarlar seni. Sadece hapse atsalar iyi, üstünden örümcek boşaltırlar, mahzene kapatır"

Muhsin, sinirle ayağa fırladı. "Saçmalama Mistık, o dediklerin anca çizgi romanlarda olur. Biz gerçek dünyada yaşıyoruz."

"Doğru, gerçek dünyada daha beterlerini yaparlar sana."

"En kötüsü de bu ya Mistık, ben başka dünyalarda yaşamak istiyorum! Sana söylediğime pişman etme beni. Bu yolda yanımda olmak zorunda değilsin, ama çenenin kapalı tutacaksın! Tutmazsan eğer bana yardım ettiğini söylerim."

İşte kilit sözcükler bunlardı, insanlar bu gibi laflardan korkarlardı. Dokuz yaşındaki Muhsin çoktan çözmüştü bu işi, insanlara ucu dokunan bir şey varsa kenara çekilirlerdi. İkiyüzlü insanlar, her pis işten yakalarını sıyırmayı başarırlardı. Siz birkaç süslü laf ederler, dünya iyiliği için zırvalarlar sonra da kenara ve kendi içlerine çekilirlerdi.

Mistık, birkaç saniye Muhsin'in yüzüne baktı ve başını sallayarak uzaklaştı. İşte buydu, bir kişinin daha notunu vermişti Muhsin. Kendini daha da güçlü hissetti. Mistık ve Mistık gibilerin olduğu bir dünyada yaşamaktansa adının hırsıza çıkmasına razıydı! İçinden gelen bütün itiraz sözcüklerini susturdu ve şemsiyesini eline aldığı gibi evinin yolunu tuttu. Aklına koymuştu, bu gece o gezegeni çalacak ve bu diyarlardan kaçıp gidecekti!

Akşam yemeğinden sonra annesine sarıldı, sonuçta gece yolcusuydu. Gidip de dönmek vardı. Gözlerinin doluluğunu göstermeden odasına koştu. Planı hazırды, sıkı korunan binaya otobüsle gidecek; bir şekilde içeri girecekti.

Sabaha karşı herkes uykudayken giyindi. Son bir kez evine baktı ve dışarı çıktı. Otobüs durağına yürürken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kesinlikle haklıydı, başka dünyaları görmeye hakkı vardı!

Otobüs, her zamanki gibiydi. Yollar, her zamanki gibiydi. Muhsin, her zamanki gibiydi. İçindeki heyecanın katsayısının azalması Muhsin'i tedirgin etti, bu gibi şeyler insanı yolundan caydırabilirdi. Caymamak için heyecanlanmaya çalıştı. Gezegen çalacaktı, gazetelere çıkacağını hatta manşet olacağını düşündükten bir an sonra kaşlarını çattı. Ya da dokuz yaşındaki bir çocuğun gezegen çalmasını o büyük gururlarına yediremeyip kimselere söylemezlerdi.

Muhsin, Gezegeenler Üst Kurulu binasına yakın bir durakta indi ve planını aklından geçirdi. Basitti, işe yarar olacağı tartışılabilirdi tabii. Binanın kapısına doğru dolandı, mavi yağmurluğunu kafasına geçirdi. Soğukkanlıydı.

Soğukkanlıydı. Gözünü hedefe dikmişti, ortalığın tenhalaştığını anladığı anda ilerlemeye başladı. Bakkal Hüseyin yerinden ayrılmış, kapıyı açık bırakmıştı. Sonra da koşturaya başladı, bakkala girdi, derken kolilerin içinde duran rengarenk büyüklü küçüklü cam şekerlerden bir tane kaptı. Hızını düşürmedi; koştu, koştu, koştu...

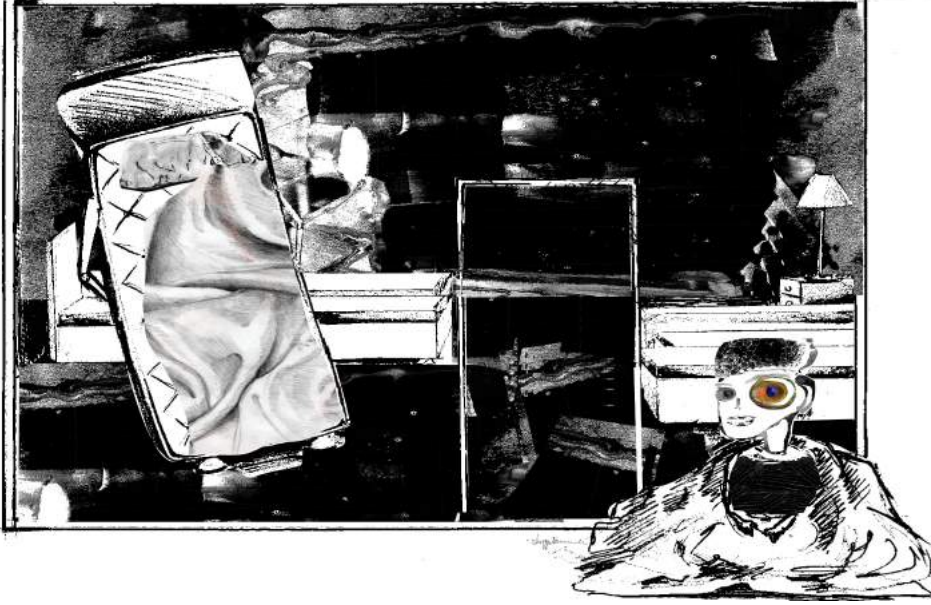
Gezegeenin çalındığı haberi bilim dünyasının

gündemine bomba gibi düştü. Bilim adamları, gezegeenlerinin bir velet tarafından çalınması gerçeğini bir süre idrak edemedi. Hırsızın kırmızı bültenle aranması ilanı verildi, soruşturma gizli yürütülüyordu. Fakat bilmiyorlardı ki kırmızı bültenler ancak dünyada düdük öttürürdü. Muhsin'in içine girip kapıyı üstünden kilitlediği kendine ait bir dünyası vardı artık, ona ulaşmak imkânsızdı. Kimsenin duymaması, kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Konferanslar düzenlendi, tartışmalar yapıldı. Ve gezegeeni, tüm dünyanın dikkatini çekmeden nasıl silecekleri sonunda bulundu.

Ve Plüton, 24 Ağustos 2006 tarihinde, gezegeenlikten çıkarıldı.

YATAK

Ömer Can Saroğlu

Trafik çok hızlı aktı. İzlemekten yoruludum. Gece olsa da insanlar evlerine çekilse.

Fahri'nin buradan gitmesine sevindim. Tanışalı çok olmamıştı; ama iyi çocuktu. Ben adamı gözünden tanırım! Uysal uysal geldi, kimseye zararı yoktu. Bir köşede durur, o da insanları izler, kiminin kokusunu sever kimininkine hapşırdı. Umarım yeni evinde mutlu olur.

E kaç kişi gelip geçti şimdiye kadar. Ben en eskisiyim. Zaten bundandır en önde bekleyişim.

Sonbaharda girdim buraya. Beklemek insanı değiştirir derler. Şimdiden yaşlandım, eskidim. Kalbim artık daha çok gıcırıyor. Ne tuhaf oysa, ben burada çok durmam sanıyordum. Elbet birileri de beni beğenir, beni sever, alır götürür diyordum. Hani barınaklardaki köpekler gibi ıslak ıslak gelen geçene baktığım anlaşılmasın. Mağrurumdur ben. Dur be adam, mağrur yatak mı olur demeyin! Olur da siz bilmezsiniz.

Ortopedik üretilmişim, beyazım diğerleri gibi zevksiz değil. Hele bir vücuda dokunsanız, ne kadar yumuşağım şaşarsınız. Bazen çocuklar üstüme çıkar da tepinirler, aldırmam. İsterim ki sevsinler beni, ne keyifli yatak desinler. Ne sanıyorsunuz! Vitrinde duruyorum diye mendeburun teki olduğumu mu! Hiç de öyle burnundan kıl aldırılmaz biri değildir. Ben dokunulmak isterim! İnsanlar vitrinde bekleyince, sizin

o plastik mankenler gibi kibirli olduğunuzu düşünür... Fiyatımı incelerler önce. Bakışları değişir. Güya ben kalantorlardan hoşlanırım sanırlar. Halbuki öyle midir! Belki de en mutlu olacağım ev bir fakirhanedir. Belki faturaları ödemekte zorlanan kıymetli bir emektarın yatağı olmak isterim. O gün boyu çalışmış olsun, gece olunca onu dinlendirmek de benim görevim!

Hayır! Beni kendini beğenmişlikle suçlarlar. Neymiş efendim, dükkândaki en pahalı yatak benmişim(!) Hassiktirin oradan! Ulan ben mi istedim böyle üretilmeyi! Pahalı olmuşsam ne olmuş! Benim de yaylarım var, ben de paslanırım! Ben de belki günü gelince sokaktaki çöpün yanına bırakılır ya da eskiciye verilirim!

Seher böyle deyince tabii bana kızılıyordu. Gerçi haklıydı da. Onu da küçük insanlar için üretmişler, ufak kız. Görseniz vücudu ancak bir cücenin ya da çocuğun bedenini sarabilir. Gariban hep üzgündü. İlk geldiği günlerde benim gibi büyük yatakları görünce şaşkınlıktan küçük dilini yuttu, kaç gün konuşmadı. Sonra sonra çalışanlar yıllık izne çıktı da derdinden bahsetti. Üretildiği günden beri hep yeni evlenmiş bir çifte yataklık etmek istemiş. Karı koca tatlı tatlı konuşurken onları dinlemeyi, sevişirken mırıldanmalarıyla huzur bulmayı hayal etmiş. Mağazaya gelene kadar da kendini hep en sevimli,

en aşka uygun yatak olarak görmüş. Sonra bakmış ki kendisinden daha kocaman, üstünde daha yuvarlanılası yataklar var! Yetersizlik duygusuna kapılmış.

Neyse ki giderken yüzü gülüyordu. Dört yaşında, sevimli bir kız çocuğunun annesiyle beraber içeri girdiğini görünce bana seslendi: "Mehmet Ağabey, Mehmet Ağabey! Şu içeri girenleri görüyor musun? Bak Mehmet Ağabey, göreceksin, kesin beni seçecekler bu sefer!"

Doğruydu da. O zıpır, kıymetli kız Seher'i görür görmez yatağa çıkmış, boylu boyunca uzanarak annesine, "Bana bu yatağı alırsanız, söz, bir daha senle ve babamla uyumam!" demişti.

Böyledir işte, biri gelir sizi seçer. Siz de paketlenip yollanırsınız. Ah ne vardı bu kadar pahalı olmakta! Keşke bana sorsalardı da, şu seri sonu kampanyalarını daha da indirimli yapsaydım.

Geçen gece gelip vitrinin önünde duran oğlanla kız mesela. Ne içli bakmışlardı. El ele tutuşmuş yürürken görmüştüm onları. Kız vitrinin önünde durup çocuğun koluna dokunmuş, beni göstermişti. Oğlan bir an güzelliğini fark edip, "Ne rahat yatak!" demişti. Dönüp kızın dudaklarına bir öpücük kondurmuştu. Kız sonra, acaba pahalı mıdır diyerek kafasını cama yaklaştırmış, fiyatımı okumaya çalışmıştı. Oğlana dönüp, "Üç bin küsür yazıyor!" dedi.

Oğlan da tepki olarak, "Oha!" dedi.

Haklıydı da. Ne var ki kız düşlerin tadını biliyordu. Oğlanın elini tutarak, onu da cama yaklaştırdı. "Baksana," dedi, "ne kadar büyük."

Oğlan kollarını kızı doladı. "Hiç uyanmak istemem," dedi. "Eğer sen yanımdaysan!"

Kız güldü. Elmacık kemikleri kızardı. Utanıp başını yana çevirdi. Oğlan onu bir süre izledi. Sonra bana dönüp beni incelemeye başladı.

"Ortopedik yazıyor," dedi. "Bel bölgesi için omurgayı koruyan yapısı varmış."

Fiyatımız belli evlat, şu dünyada duruş sergileyecek bir omurgam yok, diye gıcırdadım, duymadı.

"Bir gün belki, x zaman sonra, bu yatağı alacak paramız olur," dedi oğlan.

Kız mutlu, oğlanın elini tuttu. Fark etmeden yüzük parmağını kaşdı:

"Yine de bir yatağa bu kadar para vermek bana çok mantıklı gelmiyor."

Ben o sıradan yataklara benzemem. Adamı bir uyuturum, bir daha ölene kadar unutamaz, dedim. Mağazadaki diğer yataklar hep bir ağızdan gıcırdadı.

Oğlanın durumu ortadaydı. Kız ayıp olmasın diye istemez görünüyordu. Ama oğlan biliyordu ki, evlenecekleri zaman kızın yatağın en itibarlısını almayı isteyeceğini. *Keşke böyle şeylere bu kadar değer vermese!*

Oğlan belli ki büyük ihtiraslara sahip değildi. Yoksa şu defolu montla dolaşmaya razı gelmezdi. Kolunun tekindeki boya hiçbir yağmurda çıkmamış gibiydi. Ceplerinden birinin de yırtık olduğunu tahmin etmek zor değil. Kim bilir, belki sevgilisinin istediği kitapları çalmak için de montu onarmayı istemiyordu.

Havalar soğumaya başlayınca hayvanlar apartmanlara sığındı. Öğrenciler yurtlarına, aileler rahat evlerine, evsizler de sokaktaki köşelerine çekildiler. Bizim dükkânın ışıkları da inadına açık durur! Tüm sokağa güvenli bir yuvanın sıcaklığı yayılır.

Bir çocuk var: Boyu benden kısa, teni esmer, gözleri hep flu. Gelip geçenden para ister, arada esnafın verdiği çıkınla karnını doyurur. Tehlikeli de değildir, zararsız da. Arka cebindeki çakısını arada çıkarıp ucu hâlâ keskin mi diye etine batırır.

Bazen bir köpek gelir dost olurlar, beraber uyurlar. Uyku dediğim de kimsenin gecesinden çalınmaya değmez bir kendinden geçiştir. Rüyasında da üşür mü, merak ederim. Altına betonun soğuşunu çeksin diye koyduğu yassı kolileri bazen kaybeder. Sonra yine çöpleri karıştırır, artık ne bulduysa bu sefer.

Güzel de türkü söyler, bir sesi vardır ki dükkândaki tüm yatakları içli içli gıcırdatır. Yatak mıyız, gamlı baykuş mu; farkı anlamayız. Yöresinden bir türkü söyler, memleketin uzak bir yeridir orası. Biz bilmeyiz, ama kurdukça hayalini başka hayatlar da varmış diye düşleriz. Bazen bir sevda sözü geçer, özellikle çift kişilik yatakları gıdıklar. Bazen yatak bilmez bir eşkıyanın hikâyesidir, mertliğine imreniriz. Bazen de dükkândan içeri bakar bakar: "Ulan ah bir içeride olsaydım, ne yatardım var ya!" der.

Böyle anlarda içeride olmak kötüdür.

Zaten genel olarak içeride olmak kötüdür.

Geçenlerde çorbacıdan aşçı kılıklı bir herif geldi. Bizim çocuğa bir bardak çorba getirmiş. Öyle güzel koktu ki, Seri Sonu Cafer, "Ah ulan insan olsaydım da şunu sıcak sıcak içseydim anasını satayım!" dedi. Bütün yataklar hep bir yaydan gıcırdadık yine.

"Yakında kar da yağacak, ne güzel kartopu oynayacağız," dedi ötekisi.

Cafer hemen onu bozdu: "Ulan salak! Millet gelip vitrin camına kartopu atıyor. Sen de onlarla oynadım zannediyorsun!"

“Ne yapayım ağabey, bu da benim tek eğlencem,” dedi.

“Ulan salak yatak! O kartopları pat pat cama vurunca... o sulu sulu karlar cama yapışınca... hele camdan aşağı böööylee yavaş yavaş inince... patron da bu havada kimse yatak almaz deyip çalışanlara izin verince... onlar da gelip camı temizlemeyince... vitrinin önünden kim geçecek de bizi görecek!”

Yılışık Muzaffer lafa atıldı: “Cafer Ağabey, bırak da onu Mehmet Ağabey düşünsün. Manken olan ol!” dedi beni kastederek.

“Manken deme, ayıp oluyor!” dedim.

“Esağfurullah ağabey, yakışıklı manasında yani.”

“Tek derdim şu yavrucak, baksanıza soğuktan tir tir titiyor. Bir de kar yağarsa nereye sığınacak belli değil,” dedim.

Sahi nerede uyurdu yerler buz tuttuğunda.

Karlar gecikmeyecek.

Büyük bir davete hazırlanır gibi lapalaya lapalaya inecekler. Hiçbiri yine birbirine benzemeyecek, bir topluluk oluşturunca kadar. Onları ilk kez bir arada gören çocuklar sokaklara süt yağdığını zannedecek. Çıplak elleriyle karı ilk eline aldıklarında hayretle annelerine bakacaklar.

Belli ki içeri girmek istiyor. Eline aldığı taşla cama vuruyor. Alarm sinirli, öttü ötecek. “Bu çocuk canımı sıkıyor!” diye oflayıp pufluyor. Biz alarma yalvarıyoruz, “Yapma, etme, ne olur. Kimsesi yok garibin, bak görüyor musun hava buz gibi, her yer kapalı. Bu soğukta dışarıda kalırsa donarak ölür gariban.”

Çocuk yatakları alarmın gönlünü yumuşatmak için yalvarmaya başladılar. Hep bir ağızdan dil döküp, çocuğun bedeninin üzerlerinde yuvarlanışını hayal ediyorlardı. Ona sabaha kadar güzel bir uyku çektirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ama Alarm taviz vermedi, “O camı kırarsa hepimiz donarız, zaten ne zamandır ötesim vardı. Kırısın da şöyle avazım çıktığı kadar iyice bir öteyim!” dedi. Mağazanın arka bölümlerinde yaygaracı yataklar bunu duyunca, “Ötsün! Ötsün! Ötsün!” diye tempo tutmaya başladılar. Bir kısmı da soğuğun içeri gireceğini anlayıp korkudan iyice yorganlarının altına sığındılar.

Olanca ağırlığımla ısrar ettim, “Bak Alarm kardeşim, ne var şuncacık bir çocuk içeri girse. Hem bu soğukta ötüp kendini yormaya değmez. Ötsen bile kimse duymaz. Bu havada çıkaracağın sesle kimseyi sinir edemezsin. Gürültünden rahatsız olan insanları küfür ettirmedikten sonra ne anlamı var ötmenin?”

“Olsun, belki çocuk küfreder! Hem ben kendime güveniyorum, illa birileri beni duyup uyanacaktır uykusundan.”

“Ulan sen ne zalim adam çıktın! Pardon, alarm çıktın! İstersen öt, ama bak gör o zaman ben sana n’apıyorum. Gerekirse elektrikle konuşurum, jeneratörle konuşurum, seni işinden attırırım!”

Bunu duyan diğer yataklar, nefeslerini tutmuş bu korkunç tehdidim karşısında alarmın ne yapacağını bekliyorlardı. Alarm sinirinden kıpkırmızı olmuştu. Neredeyse yanlışlıkla ötmeye başlayacaktı.

“Bana bak cam güzeli!” dedi. “Bu kırılan camı görünce patron beni ne yapar ha, ne yapar!” Camlar, “Ay biz şimdi kırılacak mıyız?” diye korku içinde titrediler.

Alarm, devam etti. “Ya beni buradan sökerlerse, ya artık işe yaramam diye çöpe atarlarsa, o zaman ne yaparım ben! Bu soğuk kış gününde, bir çocuk yüzünden kendi hayatımı tehlikeye atamam!”

Alarm’ın sözlerinden sonra bütün mağazanın elektrikleri birkaç kez gidip geldi.

Derin bir sessizlik oldu.

Ardından bütün yataklar dehşet içinde sallanmaya başladılar. O çok korktukları elektrik, şimdi onlara bir şey söylemeye çalışıyordu.

Alarm kırmızısı mora dönmüş, plastik kutusu buz gibi bana sordu, “Ne demek istiyor?”

“Eğer bu gece bir kez olsun ötecek olursan, senin o pis kırmızı burnunu aşırı elektrikten patlatacağı!”

“Hiil!” Alarm özürler dilemeye, yalvarmaya başladı. En sonunda bütün gece uyuyor taklidi yapacağına söz verdi. Onun içini rahatlatmak için de bütün mağaza eşyaları olarak gece elektriklerin gitmiş olduğuna, jeneratör çalışmadığı için de cam kırılırken alarmın ötmediğine, suçun alarmda olmadığına dair sözbirliği yapmak için anlaştık. Sabah patron geldiğinde Avizeler yanmayacak, Alarm çalışmıyor olacak, Klima hiç çalışmamış gibi davranacağına karar verdiler. Böylece suçun Elektrik’te olduğunu düşünen Patron da Alarm’a dokunmayacaktı. Alarm şirketinin güvenliklerini çağırıp Alarm’ı kontrol ettirse bile bu en fazla Alarm’a özel bakım olabilirdi ki; o bu fikirden çok hoşlandı.

Bütün mağaza anlaşınca Camlar gözyaşları içinde çatlamaya başladılar. Ardından büyük bir şangırtıyla aşağı düştüler. Düşen camları görünce çocuğun gözleri açıldı. Alarm o sırada ötmek için kendini sımsıkı tutuyordu. Çocuk; sıcak, ışıklar içindeki mağazadan içeri girdi. Herkes nefesini tutmuş yatmak için kimi seçeceğini bekliyordu. Arkalara doğru ilerledi.

KASAP VE TUHAFİYEÇİNİN ORTAK PAYDASI

H. Berna Özçelik

Eminönü'nde üstüne bastığın imgeleri çıkar
Teraziye ağdırdın biraz eksilebilirim
Önce şu ipek kumaştan soyulalım
Ahlakın uç kırmızılığına da geleceğim
Bu sizi biraz utandıracak (umuyorum)

Denge için heba olsun tırnak yiyorum
Hala en sorunlusu serçe soğuyor
Yüzük parmağı post modern mecnunmuş ahı var dudağım bir daha değerse
Orta parmağım feminist kişiliğiyle en adaplı fazla kanamaz
İşaret parmağı tam bir İsa
Bu iri olan her haliyle çirkin ona kelime yakasım yok

Hırkamı çıkardım kırçılları ağırlıktı
Ee hırka pantolonu da istedi verdim. İtirazım yok
Tişört zaten özümüze ait değil hemen atılsın dilimden
Geriye kalanlarla ben
İnsan çıplak
Yetmiyor eksik 350 gram

Bir tutam dola da parmaklarına sende kalsın bu
Maksat yabancıya gitmesin ona kadar geldik çaresiz
Annem kuaför kursuna gitmişti ooh ne iyi
Dengeliyoruz derken borca girmeye de gerek yok ki

.
. .

10 gram. Küfür gibi
Oysa ben ne çok acı yükledim her bir tele

Böyle olacağı yok ver elime bir kesici
Vücudumun dönemeçleriyle karşı karşıya kaldım
Sayım başladı bir bel kıvrımı dikey uzanış
Ayak bileğinden zarif bir süzülüş
Boynun omuzlara girdiği viraj kazaya meyilli
İki göğüs arası düzlük kesinlikle göz yanılması

Şimdi bana buradan öyle bir ağırlık bul
Bul ki derken düzlüğe takıldı
Demiştin hafif sola kırsak biraz aşşağı
Tam 225,3 grama eştim

KONUM

Kaan Koç

güneşli günler gelirdi çimenlerde yalınayak piçlerin ekmek ufaladığı
bakarak tanrıların sızıntılarına toprakta sonra tapınarak sonra savaşarak
güneşli günler gelmezdi çünkü bilmezdim sarı ne renktir

herkesin bir enstrümanla iyi geçindiği olurdu kahvaltıdan önce
daha çok bakıp aynada kırışıklıklarına ve hissederek ölümün nefesi belki
saç kurutma makinasında saklıdır, ince kıyafetlerini çekinip üstüne ölümün
eti belki etimizin altında bir etidir bir başkasının
gözlerinin içinden uzakta bir demet maydanozun rengini öldürerek
güneşli günler gelirdi ve kimse kalmazdı ortada herkes birden giderdi
yarının külden kollarına

ben o zaman doğrulup bir kadını sevmeye giderdim
etinden içeri girmeye ve bulmaya kendimi bir piç olarak rahminde bir parça
yalayarak asfaltı yalayarak kemiklerini aaa bu yeni ölmüş mü birinin kıpırdayan göğüs altı
güneş ağzıma düşecekti oradan güneşi masama ısmarladım
oturdu aramızda çatal bıçak kullanarak göz göze bakarak bir kadını sevmeye bir güneşle
ama sonra kırdım boynumu kafamı çıkardım aldım iki elim arasına dedim ki
bilmem sarı ne renktir

merdivenleri inen dervişler eteklerinde lapa lapa kar küfrü, tabağımda ama
iştahla baktığım dondurulup sonra ufalanmış bembeyaz biraz gökyüzü
suratımı ikiye bölen kemik, yapışan gökyüzü, nefesimle kendime ettiğim döğüş
etimden şüphe duydum yeri geldi - bu eller allahın mı tanrının mı benim mi
aman boş ver bir işe girecek kadar bile ellerim yok
birilerini sevecek kadar yeşilim de bakkaldan alınabilir
gardrobu açarlardı gözümün önünde içinde kan kıyafetleri

İsyana da başladım böyle haydi iyiyiz - şöyle: eyyyey ey kulak mememden vuran saksafonlar
bir cenaze merasimine katıldım çok kez hep aynı cenaze merasimine kimsenin kimseyi
söylemediği
yıkandık durulandık esnaflar evine döndü bordo suratlarını çevirdi birbirine
birinin demiri girdi ötekine
herkes başkasının içinde böyle eskidi

güneşli günler gelirdi toprağa piçleri çağırarak
çimen çiğnerdik deniz tükürürdük, ışıltıda sönen o ilk renk
onu bulmaya yürüdük o ilk renk - hangi biri
avuçlarımızı parmaklarımızı uzatı uzatı yükselttik ona
şaşakaldık surat surata biliyor musun sonra
toprağın altında çiniler, tarihi eserler, tutulmuş sözler
renk solmazmış susmazmış bunu bana kim mi söyler

üzülme yarının endişeli akışkan ezbercisi
ben de çevresiz kaldığım anları hatırlatırım kendime ha durmadan
taşları yerinden söker başka bir yere koyarım dünyaya bir şey katmak için
şekil verdiğim avuçiçi yeryüzünü kendi eserim sayar böbürlenirim

kapımın önünde ayaklarım
bekler beni götürmek için yine de
sapsarı ayaklarım - kirli ayaklarım

DERDİME ÇARE AY TARIM YOL

Can Küçüköğlü

neredeyim -daha önce neredeydime göre-
bakıyor
neredeyim -olduğum yerde ne yaptığımı rağmen-
bakıyor
nerede -arayacağımı bilmediğim aranacağını bilmiyorken
bakıyor
ne -yapsa yapmadığından daha iyi -
(GÜZELİN DAHASI NİYEYDİDEN Bİ FELÇCEBİR)
bakıyor
sorular bitince güneşin yaptıklarına takılışına
bakıyor
cevapçılığın üstünden atamadığı kuşurumuna
bakıyor
tutulmanın nadiren gelişi
hangi hazzı yara hangi hazzı ağır yaralı bırakıyor
bakıyor
böyle cümleleri nereden bulduğuna şaşırana
bakıyor
beklerken yaşadığı geçicek sendromlarına
bakıyor
biriyle yatarken kendine hissetmeyi emretmesi
bakıyor
mutlu etmek için bencilleştiriyor perileri
bakıyor
bu öksürük mü yoksa ses telleri mi küsürdüyor
bakıyor
olacaklara güven plağıyla
DÜNYASI ÖNEMSENMEK İÇİN TAHAMMÜLÜN MÜPTEZELİ
bakıyor
gülümseme niyet olmayınca aşk defiydi
bakıyor
bakılana ayrı
bakana ayrı
GÖRENE SEVGİLİYDİ O

BÜYÜCÜ İÇİN DANDANDAN

Elif Karık

İçerde bulduğum odayı
Tropik bir orman sandım
Sınırlanmaz ejderlerine söz veriyorum
dur, duy, dün
Beni ne kadar gitsen
Az ötede kalacak
Bir gizil kitap yazmış gibi
dön
dil, din
Hiç anlaşılmayacak
Bu altı çizgi kabalistik senaryo
Bildiğin gibi akmayacak
Sapları kaynatıp
döv, dür, dün
Kandil çiçekleri zaferini unutmayacak
Simetrisi bozulmuş bir **yin**-yang
Belli ki dümdüzdür
Birbirinden gittikçe uzaklaşacak

BOSTANDAKİ PIRLAĞUÇ XVII

İlker Şaguj

mıgırdır desek bu takasın abrası
darası -bir gayzer gizlenivip- kavranmaz
yengeç yakıştırmalı o sulanık kincifıra
şugünleyin durmuşdurup çınayazda, ulutur yemişleri
çarkıt, abartık, yaşılğan ya sevgencek
bilmezivip piring çuvalında bir kayadır, sinmişliğiyle
filbağı ufalanıp
bir başka kayadırsa -aşnamın huyladığı-
hacmiyle meşhur bir piring çuvalını, civelek, işletir.

severlenir yiğidin duymaz, görmezivip gözlen kulağı
neymiş yumşak belkip de bildiceküğlek
elleşmezdi ne bayrağı bayrak kanlı süngüsü, ay oğlan,
çamaşırlığa asılalı beri
bunnar üş kardaş yırtaktır, oladı ki yırtlaç
sürmelerise, efsunkeş nidâlarla boyama boyalı
(bihuş nâlelerin diskografisi)
kimdiyse kimdi, içlerinden biri Crocco bellenirdi
dehha güleştikleri vakt.

izciler, burulmuş bıldırcınların yayladığı yerlerden öte
ejderhaların, kaçırdıkları prenseslere binaen
ferç kokusuyla gayşoldukları, hem ki fiyakalı robot resimlerin
buruşturulup atıldığı yerde
yâ prenseslerin de şövalye cesetleriyle oynadığı
kim ki öldürülmemiş ahmak eliyle cennetlikse
-üşbu dolambaçta sızdığım üçtür-

yelkovmağın mıhlı mercanla ücretlendirildiği
yokluktaysa, boyna nefret kapıştırılır çarşıda
cevval bir muslukçu, şıptıları tapalamayı
çalçeneleri, çalakılıç tapışlamayı
iştecik bu kabilden biri mevcuttur
üşbu dolambaçta sızlandığı? başkacaysa
güngörmüşlkle yatıştığı

AR TUVALETİNDE YAR KOYNU

Suhan Lalettayin

terkin telkine deri değiştiriyor
adımların zeytinyağı

içeri giriyor
dibe batıyor
yüzeye çıkıyor
uzanıyor sereserpe
menekşe çamura bulanıyor da kirlenmiyor elmas
bu ne cüret yarabbi
kudret metanete özür borçlu
annem küfür kıyamet
babası alkolik çocuklar doğuştan siroz olur
aldıkları nefes yaşadıklarını göstermez
son kadeh
tabana kuvvet helal et
peygamberime yaşım yetmiyor
adresim göz bebeklerimdeki dövme

paranoya

lustral hepimize yeter

paranoya

uyuşursam yazamam

sevgilin bakıyor öpme beni
bir tören olur yanlış anlar
hatun güzel, sen daha güzelsin
duru deniz limanında harcanan yanlış anlar
aslan, fareyi
kapamıyor

eve yeterince uzağız her yer aydınlık
sorumluluk alamam sorun çıkarırım
anne olamam çocuk büyütemem
bir itin bakışına şiir ederim her yeri
yuvam foseptik ve kırık kaldırım taşları

aranıyor

puştun teki çaldı elli liramı

aranıyor

durağan birinden kaçmak kovalanmaya sebebiyet tanımaz da
belki yeni bir deyme imkan tanır
bir kuram haline gelebilir *ad hominem*
umutlu değilsin şerefsizsin
anlaşılmazsın da sökersin iplik
şarap bardağını kapatır kısmet beklersin
kafası kesik at çıkar
kar mor yağmaya karar verir
kutsal zeytinyağı yüzeye çıkar, öğretmenler intihar
eve varana kadar önümde eğiliyorlar sanırsın da
domalmışlardır anlamazsın
oyun doyum noktasına ulaşır adam oldum sanırsın
iklim yanık deri kokusu bu kan tutar okullar tatil
eve dönebilmek için para lazım

şeref, her deli kanın nail olamadığı yüksekokullarda ihtisas
ellerin yanabilir söndüremem babam ikimizi de över
itiraf etmeliyim thomas,
yanlışlıkla kesmedim meme ucumu
yalnızca bu sezonun renkleri içimi çok acıyor.

PLUS BELLE QU'UNE POUBELL

Onur Bayrakçeken

aşkın vakti geçmişse kalbin dişlileri umut ğtr
sevgiyle, lütfen o eski plağı önümden çekiniz
yoksa canterbury'de bir şarkıcı öldürülebilir, sevgiyle

söylenmiş her şarkı ben'den alınmiş bir sevinçtir
gökyüzüne kocaman sarılma isteğı, sevgiyle –
bize ait bir şey yok yivlerimizdeki çiziklerden başka

insan yalnız kendi içinde dolaşan sesle birliktedir
işte burada saklı kesik bir kulağın gzelliğı –
plus belle qu'une poubell: aşkta anlam arama, sevgiyle

sevgiyle söylenmiş her söz güzeldir.

istasyon: 13

bilet: 4 lira